

Arrest

**nr. 128 703 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2010 en heeft zich op 27 juni 2014 een tweede keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 16 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 17 juli 2014 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Keniaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Nakuru en te behoren tot de etnie Kikuyu.

*Op 13 april 2011 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door CGVS genomen op 28 juni 2013. U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.*

*Op 27 juni 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw tweelingzonen, C.(...) D.(...) E.(...) (O.V. nr. 6.798.841 – C.G. nr. 14/13389) en C.(...) D.(...) E.(...) (O.V. nr. 6.798.841 – C.G. nr. 14/13389C), geboren uit uw relatie met G.(...) E.(...), die de Poolse nationaliteit bezit, vroegen op 27 juni 2014 een eerste keer asiel aan.*

*Ter ondersteuning van uw **tweede asielaanvraag** legt u volgende documenten neer: (1) twee medische attesten op naam van Helen Simeon opgesteld op 12 februari 2014 door Dr. Rani Cavoy, (2) een brief opgesteld door Form'anim – asbl op 27 juni 2014, (3) het landenrapport Trafficking in persons report 2014 – Kenya, (4) de krant Spotlight van februari 2013, (5) een Pools paspoort (nr. EG 6199771) op naam van E.(...) C.(...) D.(...) uitgereikt te Brussel op 13 januari 2014 en (6) een Pools paspoort (nr. EG 9199772) op naam van E.(...) C.(...) D.(...) uitgereikt te Brussel op 13 januari 2014.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk dat de mensen waarvoor u vluchtte u nog steeds zoeken (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 27 juni 2014, punt 15), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft uw bewering dat Kikuyu opnieuw geïdende worden (punt 21) kan enerzijds worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds geargumenteed werd dat er goede redenen waren om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen gezien deze feiten zich situeren in de toenmalige context van post-electoraal geweld (zie weigeringsbeslissing dd. 28 juni 2013) en kan anderzijds worden opgemerkt dat u geen motieven aanhaalt waaruit blijkt dat u persoonlijk geïdende zou worden omwille van uw - louter - behoren tot de etnische Kikuyu.

Wat betreft de door u voorgelegde krant Spotlight van februari 2013 waarin een artikel prijkt getiteld "Still in search of Helen Simeon!!!" kan het volgende gezegd worden. Ten eerste hebben documenten enkel een toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Ten tweede legt u geen postbewijs neer, zodat niet aangetoond kan worden hoe u dit document verkregen hebt. Ten derde kan vastgesteld worden dat een krantenartikel geen officieel document is en het voorleggen van een originele krant waarin het artikel is verschenen wel het bewijs

vormt dat het artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs inhoudt van de erin vermelde feiten. Het voorgelegde krantenartikel is met andere woorden op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

De door u voorgelegde medische attesten van Dr. Rani Cavoy doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U dient zich verder voor de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

De door u voorgelegde brief opgesteld door Form'anim – asbl op 27 juni 2014 en het landenrapport Trafficking in persons report 2014 – Kenya wijzigen voorgaande vaststellingen niet aangezien deze documenten geen relevante elementen bevatten die bovenstaande argumentatie ongedaan maakt.

Het door u voorgelegde Pools paspoort (nr. EG 6199771) op naam van E.(...) C.(...) D.(...) uitgereikt te Brussel op 13 januari 2014 en het door u voorgelegde Pools paspoort (nr. EG 9199772) op naam van E.(...) C.(...) D.(...) uitgereikt te Brussel op 13 januari 2014 toont slechts aan dat uw tweelingzonen de Poolse nationaliteit bezitten.

Hier kan aan worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw tweelingzonen, C.(...) D.(...) E.(...) (O.V. nr. 6.798.841 – C.G. nr. 14/13389) en C.(...) D.(...) E.(...) (O.V. nr. 6.798.841 – C.G. nr. 14/13389C), een weigering tot inoverwegingname van hun asielaanvraag werd genomen.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat uw tweelingzonen C.(...) D.(...) E.(...) (O.V. nr. 6.798.841 – C.G. nr. 14/13389) en C.(...) D.(...) E.(...) (O.V. nr. 6.798.841 – C.G. nr. 14/13389C) die op 29 september 2011 geboren werden te Dinant (België) de **Poolse nationaliteit** bezitten.*

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2°, 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In wat zich voordoet als een eerste middel, geeft verzoekster vooreerst te kennen dat zij verblijfsrecht claimt, hetgeen volgens haar niet enkel een politiek recht is, doch tevens ook subjectieve rechten zal doen ontstaan en dat zij middels de indiening van onderhavig beroep dan ook de eerbiediging/toekenning van een subjectief recht benaastigt. Vervolgens benadrukt verzoekster, wat betreft het voorgelegde krantenartikel uit de Spotlight van februari 2013, dat er nooit iemand geweest is die haar erop gewezen heeft dat zij de envelop van een zending dient te bewaren. Het bewuste krantenartikel werd haar rechtstreeks vanuit Kenya opgestuurd door een persoon die zij ‘mama Kamau’ noemt en via wie zij thans ook haar nationale identiteitskaart zal trachten te bekomen. Zij stelt dat de verwerende partij op basis van haar identiteitskaart alleszins haar identiteit zal kunnen nagaan. Zij vervolgt dat zij in de toekomst steeds het postbewijs zal bijhouden van zendingen die zij zal ontvangen ten bewijze van haar identiteit en haar asielaanvraag.

Voorts geeft verzoekster aan dat het bewuste krantenartikel getiteld “*Still in search of H.(...)S.(...)*” zoals verschenen in the Spotlight van februari 2013 over etnisch geweld en massale moord tussen Kikuyus en mensen die behoren tot de Kalenji–stam rapporteert. Het etnische geweld, waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn en hetwelk de directe aanleiding vormde voor haar vlucht uit Kenya, is volgens verzoekster duidelijk niet alleen iets uit de periode van het post-electorale geweld van eind december 2007 – januari 2008. Uit het krantenartikel blijkt onbetwistbaar dat etnische onlusten en etnische moorden tussen verschillende etnische groepen ook in 2013 nog steeds en onverminderd doorgaan. In het krantenartikel is sprake van maar liefst 800 doden en 250.000 mensen die hun woning ontvlucht zijn. In het licht daarvan stelt verzoekster dat het wel erg laconiek om te beweren dat “*Kikuyu niet opnieuw zullen gevisieerd worden en dat deze feiten zich enkel situeren in de toenmalige context van het post-electoraal geweld*”. Verder blijkt uit het bewuste artikel dat er een familielid (wellicht een tante) nog steeds op zoek is naar haar. Verzoekster werd geholpen door een persoon die omschreven wordt als een ‘goede / barmhartig Samaritaan die luistert naar de naam P. en vertrokken is naar een onbekende bestemming. Volgens de auteur van het krantenartikel zijn de persoon/personen die verzoeksters moeder hebben omgebracht, nog steeds op zoek naar verzoekster om haar eveneens te vermoorden. Volgens geruchten / berichtgeving verkeert het eenzame meisje in levensgevaar nadat haar moeder M. W. verkracht en vermoord werd in Eldoret tijdens de etnische onlusten. Verzoekster meent dat het bewuste krantenartikel wel degelijk haar beweringen die zij heeft aangehaald in haar asielaanvraag, staakt. Verzoekster geeft vervolgens te kennen dat zij er inmiddels in geslaagd is haar identiteitskaart te recupereren, zodanig dat er thans niet meer getwijfeld kan worden aan haar identiteit. Het feit dat haar

moeder eind 2007 verkracht en vermoord is geworden en het feit dat zij op de vlucht is voor de personen die haar moeder hebben vermoord, wordt, aldus verzoekster, thans ook aannemelijk gemaakt op basis van het krantenartikel. Zij stelt dat het nieuwe element (persbericht, gepubliceerd in Spotlight) duidelijk aantoonst / minstens het een vermoeden creëert dat al de feiten die verzoekster heeft verteld/aangehaald tijdens haar eerste asielaanvraag overeenstemmen met de werkelijkheid.

3.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is verzoekster van oordeel dat zij wel degelijk en voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij nog steeds gezocht wordt door dezelfde personen die haar moeder hebben vermoord. Verzoekster vreest vermoord te zullen worden door voor haar onbekende mannen die behoren tot de Kalenjin-stam als wraak voor de dood van haar geliefde, K.. Verzoekster geeft te kennen dat zij zal trachten om nog bijkomend bewijs (zoals een officieel overlijdensbericht van haar moeder) bij te brengen ten bewijze van haar vluchtmotief.

3.1.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 EVRM en artikel 13 EVRM, voert verzoekster aan dat zij conform de bovengenoemde bepalingen van het EVRM het recht heeft om in België te vertoeven of er alleszins gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van dit rechtsmiddel door de Raad. Alleszins mag verzoekster minstens de schorsing vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing in afwachting van deze behandeling. Overwegende dat zij sedert januari 2011 op onafgebroken wijze in België woont/verblijft, zij twee minderjarige kinderen heeft, die de Poolse nationaliteit hebben en kleuteronderwijs volgen en zij en haar kinderen hier in België goed ingeburgerd zijn en hun sociale leven hier hebben opgebouwd, houdt verzoekster voor dat zij in afwachting van de behandeling van onderhavig annulatieberoep tegen de bestreden administratieve beslissing, het recht heeft om op Belgisch grondgebied te verblijven. Zij voert voorts aan dat artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 6 wel rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster ter staving van haar asielrelaas een fotokopie van haar nationale identiteitskaart en van het krantenartikel Spotlight getiteld *“Still in search for H.(...)S.(...)”*.

3.3. De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voorts wijst de Raad er nog op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing, met het oog op een beroep in volle rechtsmacht voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate verzoekster stelt dat zij gerechtigd is om de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing te vragen, herhaalt de Raad dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, de Raad de bestreden beslissing slechts kan vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2°, 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, en hij de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet kan schorsen. Waar verzoekster in fine verwijst naar artikel 39/70, eerste lid, wijst de Raad er op dat dit artikel bepaalt wanneer een beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende een weigering in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag al niet schorsende werking heeft. In casu wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat artikel 39/70, eerste lid van toepassing is en dat tegen zijn beslissing een schorsend beroep kan ingediend worden.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing

kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5.1. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: twee medische attesten op naam van H.S. opgesteld op 12 februari 2014 door Dr. Rani Cavoy, een brief opgesteld door Form'anim – asbl op 27 juni 2014, het landenrapport Trafficking in persons report 2014 – Kenya, de krant Spotlight van februari 2013, een Pools paspoort (nr. EG6xxxxx1) op naam van E.C.D. uitgereikt te Brussel op 13 januari 2014 en een Pools paspoort (nr. EG9xxxxx2) op naam van E.C.D. uitgereikt te Brussel op 13 januari 2014.

3.5.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.5.3. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat zij nog steeds gezocht wordt door dezelfde personen die haar moeder hebben vermoord en dat zij vreest gedood te zullen worden door de voor haar onbekende mannen van de Kalenjin-stam als wraak voor de dood van haar geliefde, K., die evenals tot de Kalenjin-stam behoorde.

In het kader van haar eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 28 juni 2013 besloten tot ongeloofwaardigheid van de door verzoekster aangevoerde problemen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeksters kennis over K. alsook over de omstandigheden van zijn dood ernstig te wensen overlaat, (ii) zij geen concrete elementen aanhaalt die op een duidelijk en overtuigende wijze kunnen aantonen door wie precies zij persoonlijk zou worden gezocht noch waarom zij precies persoonlijk zou worden gevisieerd en (iii) zij nog enkele bedenkelijke verklaringen aflegde die de algemene geloofwaardigheid van het door haar afgelegde asielrelaas ondermijnen.

Verzoekster betwist niet dat zij in haar tweede asielaanvraag *“louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd”*, doch stelt dat het nieuwe element (persbericht, gepubliceerd in Spotlight) duidelijk aantoon, minstens een vermoeden creëert dat al de feiten die zij heeft verteld/aangehaald tijdens haar eerste asielaanvraag overeenstemmen met de werkelijkheid.

Verzoekster gaat met haar verweer in voorliggend verzoekschrift echter volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat een krantenartikel geen officieel document is en het voorleggen van een originele krant waarin het artikel is verschenen wel het bewijs vormt dat het artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs inhoudt van de erin vermelde feiten. Ook legde verzoekster geen postbewijs neer, zodat niet aangetoond kan worden hoe zij het document verkregen heeft. Haar uitleg in het verzoekschrift dat er nooit iemand op gewezen heeft dat zij de envelop van een zending dient te bewaren, doet hieraan geen afbreuk. Vaststaat is dat zij niet aantoon hoe zij het document verkregen heeft. De bewering dat het krantenartikel haar rechtstreeks vanuit Kenya werd opgestuurd door een persoon die zij ‘mama Kamau’ noemt, is niet meer dan een blote bewering die zij geenszins aan de hand van objectieve elementen, zoals een postbewijs, kan aantonen. Bovendien dient te worden benadrukt dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In het kader van haar eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloten dat verzoekster asielrelaas ongeloofwaardig is. Gelet op al deze vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het voorgelegde krantenartikel.

Voor zover verzoekster zich op voormeld krantenartikel baseert om aan te tonen dat etnische onlusten tussen verschillende etnische groepen ook in 2013 nog steeds onverminderd doorgaan, verwijst de Raad naar voorgaande motivering. Gezien er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het voorgelegde krantenartikel, kunnen de erin vermelde feiten geenszins als bewezen worden beschouwd. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde etnische groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoekster moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een verwijzing naar de situatie voor de etnische Kikuyu volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Verder dient te worden benadrukt dat reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag geargumenteed werd dat, wat betreft het door haar aangehaalde etnische geweld en het incident dat plaats vond eind december 2007 waarbij haar moeder en nichtje verkracht en gedood werden en verzoekster verkracht werd, er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen gezien deze feiten zich situeren in de toenmalige context van post-electoraal geweld: *“Enerzijds blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de verantwoordelijken van het post-electoraal geweld opgespoord en berecht werden. Anderzijds vonden in maart 2013 opnieuw presidentsverkiezingen plaats die – in tegenstelling tot die van 2007 - relatief rustig zijn verlopen (zie informatie in administratief dossier).”* Bovendien blijkt het door

verzoekster aangehaalde incident van december 2007 op zich nooit een vluchtaanleiding te hebben gevormd aangezien zij pas in januari 2011 Kenia verlaten heeft.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekster zich in voorliggend verzoekschrift louter beperkt tot het volharden in haar asielmotieven, het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Wat betreft de overige documenten die verzoekster ter staving van haar tweede en huidige asielaanvraag heeft neergelegd, met name twee medische attesten op naam van H.S. opgesteld op 12 februari 2014 door Dr. Rani Cavoy, een brief opgesteld door Form'anim – asbl op 27 juni 2014, het landenrapport Trafficking in persons report 2014 – Kenya, een Pools paspoort (nr. EG6xxxxx1) op naam van E.C.D. uitgereikt te Brussel op 13 januari 2014 en een Pools paspoort (nr. EG9xxxxx2) op naam van E.C.D. uitgereikt te Brussel op 13 januari 2014, stelt de Raad vast dat verzoekster in het geheel niet ingaat op de gedane vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing.

Aangaande de fotokopie van haar nationale identiteitskaart gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat, in zoverre hieraan enige bewijswaarde kan gehecht worden gezien fotokopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, dit louter gegevens betreffen aangaande haar identiteit, gegevens die *in casu* niet zozeer betwist worden, en aldus bezwaarlijk ter ondersteuning kunnen dienen van haar asielrelaas.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS